

Arrest

nr. 240 052 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 juni 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 juni 2019 om internationale bescherming. Op 13 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, etnisch Pashtoun te zijn, en tot aan uw vertrek uit Pakistan in Gujrat te hebben gewoond.

Uw familie was bevriend met een Afghaanse familie, die sinds lange tijd in Nederland wonen, maar jaarlijks naar Pakistan kwamen. U raakte bevriend met de dochter van de familie, en in 2013 werden jullie uitgehuwelijkt en trouwden jullie in Pakistan. Uw vrouw keerde evenwel terug naar Nederland omdat ze haar studies wou afwerken, wat volgens haar tot 2019 zou duren. Na enkele jaren werd uw vader evenwel gefrustreerd, en liet aan de schoonfamilie weten dat ze uw vrouw maar naar Pakistan moesten sturen, zodat ze huisvrouw kon worden. Daar had ze geen zin in. Daarop eiste uw vader dat u van haar zou scheiden, en begon hij een nieuw huwelijk te arrangeren. Hij beloofde uw hand daarop aan een machtige Pashtoun-familie uit Gujrat, en loog voor dat u al gescheiden was ondertussen. U bleef evenwel trouw aan uw vrouw, ook nadat er een jirga werd samengeroepen. Hierop werd u door de familie van uw nieuwe "verloofde" afgetuigd, en ze lieten u weten dat u moest scheiden van uw vrouw en trouwen met hun dochter, of ze zouden u van kant maken. Het afzeggen van een verloving zou namelijk de reputatie van het meisje verpesten.

U besloot dat u maar beter het land kon verlaten, en met de opbrengst van de verkoop van de juwelen van uw moeder trok u naar Iran, en dan later naar Turkije. Hier zat u een goed jaar vast voor u kon doorreizen naar Griekenland, waar u in 2018 aankwam. Uw vrouw bezocht u een aantal keer om te proberen u legaal verder te kunnen doen reizen, maar dit lukte niet, en uiteindelijk reisde u na meer dan een jaar illegaal verder naar België. U kwam aan in België op 9 juni 2019, en verzocht hier ook internationale bescherming op 14 juni 2019. Ter staving van uw relaas liet u voor: een Pakistaanse identiteitskaart, een Pakistaanse geboorteakte, kopieën van de Nederlandse identiteitskaart en paspoort van uw vrouw, documenten van de Nederlandse burgerlijke stand, en een Pakistaanse huwelijksakte en vertaling. U stuurde naderhand een kopie van de voorpagina van uw paspoort, een foto van uw rug, en een medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er zijn namelijk redenen om aan te nemen dat u uw paspoort probeert achter te houden voor de Belgische internationale beschermingsinstanties. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk dat u een Pakistaans paspoort had, maar dit had achtergelaten in Pakistan (verklaring DVZ dd. 14 juni 2019, afdeling 28.). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat uw paspoort hebt achtergelaten op aanraden van een smokkelaar in Griekenland (CGVS p. 3), iets heel anders natuurlijk. Bovendien verklaart u initieel dat u uw paspoort haalde omwille van uw problemen en met het oogmerk Pakistan te verlaten (CGVS p. 3), maar later blijkt dat u het reeds haalde in 2015, en uw problemen en vertrek uit Pakistan zich situeerden in 2016 -2017, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 16). Daarop verklaart u dat u het al haalde voor uw problemen, omdat u wist dat u op een dag het land zou moeten verlaten om naar uw vrouw te gaan. Er op gewezen dat u echter al wist dat dit pas in

2019 of 2020 zou zijn (nadat uw echtgenote afstudeerde) (CGVS p. 9), en dat uw paspoort tegen dan mogelijk vervallen zou zijn, stuurt u uw verklaring bij door te stellen dat u en uw vrouw al een plannetje hadden opgevat om u via Ierland Europa binnen te proberen krijgen, maar dat hier niets van kwam (CGVS p. 16). Dit zijn zeer uiteenlopende en contradictoire verklaringen en het valt te vermoeden dat u zaken aan het achterhouden bent. U stuurde dan wel een foto van uw paspoort op, maar louter op basis van de voorpagina valt weinig uit te maken betreffende bijvoorbeeld uw gaan en staan voor uw verzoek om internationale bescherming in België.

Naast dit vermoeden van een gebrek aan medewerking welke uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt, is ook uw relaas op zichzelf genomen weinig aannemelijk. U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat de familie van een meisje aan wie u nog na uw huwelijk met uw huidige vrouw was uitgehuwelijkt, u zou willen doden. U slaagde er evenwel niet in dit aannemelijk te maken.

U verklaart dat u in 2013 huwde met de dochter van een Afghaanse familie die nu in Nederland woont, maar die geregeld in Pakistan bij uw familie kwam zomeren (CGVS p. 8). Uw vader en haar vader kenden elkaar dus al geruime tijd, en de verloving was dan ook al ruimschoots besproken voor het zover kwam. U verklaart dat er expliciet op voorhand besproken was wat de toekomstplannen waren, namelijk dat u uw vrouw in Europa zou vervoegen nadat ze afstudeerde ergens in 2019 of 2020 (CGVS p. 9). In het licht hiervan is het maar erg weinig waarschijnlijk dat uw vader plots na enkele jaren zou besluiten om u toch nog maar eens een tweede keer uit te huwen. Hij kende de vader van uw vrouw, hij wist wat de plannen na het huwelijk waren, en zou geweten moeten hebben dat ze achteraf ook niet zouden toegeven op het vlak van de opleiding van hun dochter, zeker daar het ging om een vrouw die in Europa opgegroeid was, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 13). Laat staan dat ze haar naar Pakistan zouden sturen om huisvrouw te worden terwijl ze over de toch wel gegeerde Europese verblijfsvergunning beschikte. Bovendien kan u ook geen duidelijke reden aanstippen waarom uw vader achteraf van gedachte zou veranderen en u zodoende in het ongeluk zou storten (CGSV p. 19). Deze plotse demarche van uw vader is om al deze redenen maar weinig aannemelijk. Bovendien, als u van uw eerste vrouw zou scheiden, zou u net zo zeer haar familie oneer aandoen, maar hierop gewezen kan u enkel herhalen dat u niet weet waarom uw vader van gedachte veranderd zou zijn (CGVS p. 19).

Hier komt bij dat ook de verloving tussen u en uw "tweede" verloofde maar weinig aannemelijk lijkt. Het was geweten dat u reeds gehuwd was, waardoor de nieuwe verloofde ofwel een tweede vrouw zou worden of zou moeten trouwen met iemand die al eens gescheiden was, beide zaken die uw "waarde" als huwelijkspartner voor haar sterk verminderen, waar u ook op gewezen werd (CGSV p. 10, 11, 20). U verklaarde tevens dat u slechts negen jaar naar school bent gegaan, en werkte als arbeider in de wegenbouw (CGVS p. 9), ook niet meteen erg prestigieus. Anderzijds verklaart u evenwel dat uw "tweede" verloofde een meisje zou zijn uit een rijke en heel invloedrijke familie (CGVS p. 20). Er op gewezen dat deze zaken maar moeilijk verenigbaar lijken, speculeert u dat ze mogelijk gemotiveerd waren omdat ze uw familie al lang kenden en dichtbij woonden (CGVS p. 20), een weinig overtuigende uitleg. Als ze u al dreigen te vermoorden louter omdat de "waarde" van hun dochter zou verminderen als u de verloving liet afspringen, kan verwacht worden dat ze op voorhand toch al wel belang hechten aan de prestige van potentiële partners.

Hier komt nog bij dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van deze voorgehouden tweede verloving, noch van de strubbelingen daaromtrent in de Jirga edm. (CGVS p. 13). Hierdoor kan enkel afgegaan worden op uw maar weinig aannemelijk verklaringen.

De logica van de bedreigingen die tegen u gemaakt zijn is ook ver zoek. U verklaart dat uw vader de andere familie had voorgelogen door te stellen dat u al gescheiden was van uw vrouw, maar dat tijdens de Jirga aan het licht kwam dat dit helemaal niet waar was en hij moest toegeven dat hij hierover tegen iedereen gelogen had (CGSV p. 10, 11). Maar hierop zou de familie van de tweede verloofde u alle schuld in de schoenen hebben geschoven en beginnen dreigen u te vermoorden, terwijl u nergens schuld aan had; uw vader had gelogen en moest dit in het openbaar toegeven, en de andere familie was al te goedgelovig ingegaan op zijn eerdere verklaringen. Er op gewezen dat het vreemd is dat ze de schuld op u zouden leggen, kan u enkel verwijzen naar de Pashtouncultuur (CGVS p. 11), wat een al te gemakkelijk excuus lijkt om dit gebrek aan logica te rechtvaardigen.

U beroept zich trouwens een aantal keer op de Pashtouncultuur om zonderlinge zaken in uw relaas te rechtvaardigen, zonder dit op enige manier te staven: dat uw vader na enkele jaren u plots zonder duidelijke aanleiding opnieuw zou willen uithuwelijken, dat men u zou willen doden louter omwille van een afgesprongen verloving, en dat men dit zou willen doen ondanks dat uw vader hier alle schuld voor

trof en dit ook gekend was. Dit is allemaal maar weinig aannemelijk, en niet van dien aard dat het een gegronde vrees voor vervolging kan staven.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u maar vreemde verklaringen aflegt over de reden waarom u in België internationale bescherming verzocht. U kwam naar Europa om hier bij uw vrouw te zijn, die momenteel in Nederland woont. U gaf evenwel aan dat het niet mogelijk was om een gezinshereniging te doen, omdat ze nog studeerde en geen eigen inkomen had (CGVS p. 6). Nochtans staat dit niet in de weg dat u een verzoek om internationale bescherming zou doen in Nederland, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 6). Uiteindelijk verklaart u dat u naar België kwam omdat uw vrouw hier in de toekomst eventueel werk zou willen zoeken, in plaats van in Nederland (CGVS p. 15). Dit klinkt maar vergezocht.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

De door u aangehaalde medische/psychologische problemen (gestaafd met een attest, document 8) kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen aan sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal

aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet te kunnen aanvaarden.

Wat betreft de analyse van zijn bijzondere procedurele noden, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoeker is het niet helemaal eens met deze besluiten in de mate dat hij een kwetsbaar profiel heeft : de persoonlijke vervolgingsfeiten richtten heel wat schade aan op persoonlijk vlak, temeer daar hij vervolgd wordt door de mensen uit zijn naaste omgeving en zelfs door zijn eigen vader wat uiteraard bijzonder destabiliserend werkt voor een jonge man, maai- daarenboven reisde hij in zeer moeilijke omstandigheden naar Europa waarbij alle zekerheden en referentiepunten totaal verloren gingen.

Hij wordt trouwens psychologisch bijgestaan en legde hiervan de bewijzen neer.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat verzoeker niet bijzonder geschoold is en dus ook intellectueel slechts over beperkte "tools" beschikt; een coherent relaas geven, veronderstelt uiteraard een zeker niveau van analytisch en logisch denkvermogen. Verzoeker beschikt hierover weliswaar, maar toch in beperkte mate, temeer daar hij zich enorm "verloren" voelt."

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over zijn gebrek aan medewerking en het achterhouden van zijn paspoort, betoogt verzoeker als volgt:

"De bestreden beslissing spreekt terecht over een "vermoeden". Dit "vermoeden" in hoofde van de commissaris-generaal is immers niet gegrond en is eerder gebaseerd op een subjectieve indruk dan op objectieve gegevens.

Verzoeker heeft immers wel degelijk voldaan aan zijn medewerkingsplicht en heeft zeker één en ander kunnen neerleggen, maar inderdaad niet alles, en meer bepaald niet het origineel van zijn volledig paspoort.

Hij behoudt zich het recht voor om bijkomende stukken neer te leggen.

Verzoeker is wel niet de eerste verzoeker om internationale bescherming die er niet in slaagt om het volledige origineel van zijn paspoort neer te leggen maar dit mag niet a priori een reden zijn om hem ervan te verdenken dingen te willen achterhouden.

Verzoeker begrijpt wel dat zijn verzoek eerder atypisch is enerzijds omdat de ingeroepen vervolgingsfeiten en -motieven in de privésfeer liggen en anderzijds omwille van het feit dat zijn echtgenote inderdaad in Nederland over een verblijfstitel beschikt en dit al snel enige achterdocht wekt omtrent de reële situatie en achtergrond van dit verzoek om internationale bescherming.

Niettemin heeft verzoeker duidelijk kunnen uitleggen waarom zijn echtgenote hem niet kon laten genieten van het voordeel van de gezinshereniging in Nederland omdat zij geen inkomen heeft en nog studeert en omdat zij niet in Nederland wenst te blijven na haar studies maar zich dan veeleer in België zou willen komen vestigen.

Er is helemaal niets mis met deze plannen waarnaar verzoeker zich ook heeft geschikt."

Wat betreft de motieven die betrekking hebben op zijn vluchtrelaas, stelt verzoeker het volgende:

"Verzoeker bevestigt zijn verklaringen en de vervolgingsfeiten volledig.

Indien de Commissaris generaal dit allemaal "zonderlinge" gebeurtenissen vindt, is dit inderdaad te wijten enerzijds aan een gebrek aan inzicht in de Pashtouncultuur en anderzijds aan een aantal manifeste beoordelingsfouten.

Zo is het in de eerste plaats niet correct te stellen dat de vader van verzoeker "plots na enkele jaren" van gedacht veranderde, aangezien plots en na enkele jaren precies een contradictie inhoudt; het is des te meer mogelijk dat de vader inderdaad na een tijdje van gedacht veranderde; mensen veranderen nu éénmaal van gedacht en de relatie met zijn vriend veranderde ook, omdat die (de schoonvader) helemaal geen oren had naar het voorstel dat zijn dochter uiteindelijk toch maar beter in Pakistan kon gaan wonen om daar "huisvrouw" te worden en voor haar man en schoonouders gaan te zorgen. Zoiets kan dan al snel gaan escaleren, temeer daar het om emotionele zaken gaat, gerelateerd aan eergevoel enz.

Dat verzoeker door de scheiding oneer zou aandoen aan die eerste schoonfamilie is niet belangrijk meer in het licht van de bekoelde relaties en temeer daar de schoonfamilie niet in Pakistan woont.

Verzoeker legde wel degelijk duidelijke en geloofwaardige verklaringen af ivm de Jirga en de wijze waarop alles in zijn werk is gegaan.

De logica dat verzoeker geen schuld trof, maar wel de vader - die de Jirga dingen had voorgelogen- is een Westerse beoordeling maar in de pashtouncultuur is het feit dat verzoeker een eigen mening had en hieraan trouw bleef al een ernstige inbreuk én dus heeft hij wel degelijk schuld, en niet in de eerste plaats de vader; hij nam een standpunt in, in de Jirga, én mocht ervan uitgaan dat zijn zoon dat zou volgen, en er zou geen vuiltje aan de lucht zijn.

Hoe dan ook is de redenering dat de vader plots na jaren en zonder aanleiding van gedacht veranderde een interpretatie en geen objectief feit; de aanleiding was dat hij verzocht dat zijn schoondochter naar Pakistan zou komen wonen en voor hen zou zorgen en toen bleek dat dit voor haar (en voor haar vader) helemaal geen optie was, ging de bal aan het rollen..."

Wat betreft de door hem voorgelegde stukken, voert verzoeker het volgende aan:

"Verzoeker begrijpt de draagwijdte van deze stereotype motivering niet; hij legde immers ter staving van zijn relaas volgende zaken neer : een Pakistaanse identiteitskaart, een Pakistaanse geboorteakte, kopieën van de Nederlandse identiteitskaart en paspoort van zijn vrouw, documenten van de Nederlandse burgerlijke stand, en een Pakistaanse huwelijksakte en vertaling. Naderhand stuurde hij nog een kopie van de voorpagina van zijn paspoort, een foto van zijn rug, en een medisch attest.

Deze documenten bewijzen zijn identiteit en die van zijn echtgenote, alsook zijn burgerlijke stand. Deze worden als dusdanig nergens in de bestreden beslissing in twijfel getrokken."

Wat betreft de door hem aangehaalde medische problemen, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Niemand zal verwachten dat een medisch attest kan volstaan om een erkenning te krijgen.

Daarentegen valt een medisch attest niet zomaar uit de lucht en kan het wel de vervolgingsfeiten bevestigen en de gevolgen ervan vaststellen, minstens een indicatie hiervoor zijn. De verwijzing naar een medische procedure is niet aan de orde omdat er in casu wel degelijk een rechtstreeks verband wordt ingeroepen met de vervolgingsfeiten en deze situatie dus valt onder artikel 48/3 Vw en niet artikel 9ter Vw."

Wat ten slotte de analyse in de bestreden beslissing van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) betreft, stelt verzoeker zich het recht voor te behouden *"om de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst nauwgezet op te volgen en hieromtrent eventueel in de loop van de procedure of ter zitting bijkomende opmerkingen te maken"*.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst overeenkomstig artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin dergelijke noden in verzoekers hoofde heeft kunnen vaststellen, zodat er aan verzoeker geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel, nu zijn persoonlijke vervolgingsfeiten heel wat schade hebben aangericht op persoonlijk vlak en hij bovendien een reis in zeer moeilijke omstandigheden naar Europa achter de rug heeft en thans psychologisch wordt bijgestaan. De Raad wijst er evenwel op dat uit het door verzoeker voorgelegde 'medisch document' (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, map met 'documenten') slechts kan blijken dat verzoeker op 29 oktober 2019 en 4 december 2019 op consultatie is gegaan bij een psycholoog en dat er een volgende afspraak werd vastgelegd op 9 januari 2020. Hieruit kan allerminst blijken wat verzoekers psychologische problemen zouden betreffen, laat staan dat deze problemen hem zouden belemmeren in het uiteenzetten van zijn vluchtredenen of hem ervan zouden weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Het door hem voorgelegde 'medisch document' vermag dan ook niet aan te tonen dat aan verzoeker bijzondere procedurele steunmaatregelen dienden te worden verleend. In zoverre verzoeker thans nog betoogt dat hij "*niet bijzonder geschoold is en dus ook intellectueel slechts over beperkte "tools" beschikt*", dat het geven van een coherent relaas "*een zeker niveau van analytisch en logisch denkvermogen (veronderstelt)*", waarover hij weliswaar beschikt, "*maar toch in beperkte mate, temeer daar hij zich enorm "verloren" voelt*", moet er vooreerst op worden gewezen dat – daargelaten de vaststelling dat verzoeker volgens zijn verklaringen tot de derde graad middelbaar onderwijs heeft gevolgd (adm. doss., stuk 11, 'verklaring DVZ', vraag 11) – ook van personen met een beperkte scholingsgraad mag worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële vragen over de feiten die de aanleiding zouden hebben gegeven tot hun vlucht uit hun land van herkomst, *quod non in casu*. Verzoeker toont bovendien niet aan dat zijn lage scholingsgraad zijn cognitieve vermogens zou aantasten en blijft hiertoe steken in het poneren van blote beweringen. Dit alles klemt des te meer daar verzoeker in het kader van de '*Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ*' zelf had aangegeven dat er in zijn hoofde geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of die zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Ook thans in zijn verzoekschrift laat verzoeker overigens na *in concreto* te duiden welke specifieke steunmaatregelen er naar zijn oordeel hadden moeten worden genomen.

Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Overigens dient er hoe dan ook op te worden gewezen dat verzoekers voorgehouden psychologische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert aan de familie van zijn ex-verloofde te vrezen, nadat zij te weten zouden zijn gekomen dat hij nog steeds gehuwd is met zijn eerste vrouw die in Nederland verblijft.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) hij niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking, nu er redenen zijn om aan te nemen dat hij zijn paspoort probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties, omdat (B) ook zijn relaas op zichzelf genomen weinig aannemelijk is, nu (i) het niet geloofwaardig is dat zijn vader na enkele jaren het besluit zou hebben genomen om hem toch maar een tweede keer uit te huwelijken, (ii) zijn verlovings met zijn "*tweede*" verloofde op zich niet aannemelijk is, gelet op zijn "*waarde*" als huwelijkspartner en de verklaringen die hij aflegt over de status van de familie van zijn tweede verloofde, alsook over zijn eigen profiel, (iii) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van deze voorgehouden tweede verlovings, noch van de strubbelingen daaromtrent, (iv) het niet logisch is dat hij de schuld kreeg van de familie van zijn tweede verloofde, terwijl het zijn vader was die gelogen had en dit in het openbaar moest toegeven,

en (v) zijn verwijzing naar de Pashtouncultuur om zonderlinge zaken in zijn relaas te rechtvaardigen op geen enkele wijze gestaafd wordt, omdat (C) hij maar vreemde verklaringen aflegde over de reden waarom hij in België internationale bescherming verzocht, en omdat (D) de documenten die hij voorlegde ter staving van zijn asielaas niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van loutere beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstige argumentatie kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad stelt vooreerst samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn origineel paspoort niet voorlegt en slechts op 4 december 2019 een foto van één bladzijde van zijn paspoort overmaakt aan het CGVS. Over het lot van zijn paspoort legt verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen af, die verder erop wijzen dat hij zijn paspoort moedwillig achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat hij zijn paspoort had achtergelaten in Pakistan (adm. doss., stuk 11, 'verklaring DVZ', vraag 25), verklaarde hij op het CGVS plots dat zijn paspoort in Griekenland is achtergebleven op aanraden van de smokkelaar (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Ook over het tijdstip waarop hij zijn paspoort verkreeg, legde verzoeker inconsistente verklaringen af. Initieel verklaarde hij dat hij zijn paspoort haalde omwille van zijn problemen in Pakistan, waarna hij naar Iran reisde (*ibid.*, p. 3), maar later gaf hij dan aan dat zijn problemen en zijn vertrek uit Pakistan ergens in 2016-2017 gesitueerd waren en dat hij zijn paspoort, dat werd afgegeven in 2015, dus vóór zijn problemen ging halen (*ibid.*, p. 16). Gevraagd waarom hij het toen nodig had, verklaarde verzoeker dat hij "op een dag" het land zal moeten verlaten. Verder gewezen op het feit dat hij wist dat zijn vrouw pas in 2019-2020 zou afstuderen en zijn paspoort van 2015 dus bijna vervallen zou zijn tegen de tijd dat hij het nodig had, opperde verzoeker dat zij een plan hadden om hem via Ierland Europa binnen te krijgen, maar dat er niets van kwam (*ibid.*, p. 16). Deze verklaringen zijn evenwel erg vaag en niet aannemelijk en kunnen de vastgestelde inconsistenties niet vergoelijken.

In dit verband wordt erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaas. De asielinstanties mogen overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve

indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zeker niet de eerste verzoeker om internationale bescherming is die er niet in slaagt om het volledige origineel van zijn paspoort neer te leggen, maar dat dit niet *a priori* een reden mag zijn om hem ervan te verdenken dingen te willen achterhouden, wordt erop gewezen dat hij er niet enkel niet in slaagt om (kopieën van) zijn volledige paspoort voor te leggen, doch dat hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over het lot van zijn paspoort, alsook de reden waarom en het tijdstip waarop hij zijn paspoort heeft aangevraagd, wat er wel degelijk op wijst dat hij doelbewust zijn paspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Dit is nochtans (onder meer) van belang voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten alsook om een zicht te krijgen op verzoekers eerdere verblijfplaatsen en reisweg.

Ook de Raad is van oordeel dat het ontbreken van verzoekers paspoort zonder dat verzoeker hiervoor een geloofwaardige, redelijke verklaring kan verschaffen, op zich reeds afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Verder overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat er hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Naast dit vermoeden van een gebrek aan medewerking welke uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt, is ook uw relaas op zichzelf genomen weinig aannemelijk. U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat de familie van een meisje aan wie u nog na uw huwelijk met uw huidige vrouw was uitgehuwelijkt, u zou willen doden. U slaagde er evenwel niet in dit aannemelijk te maken.

U verklaart dat u in 2013 huwde met de dochter van een Afghaanse familie die nu in Nederland woont, maar die geregeld in Pakistan bij uw familie kwam zomeren (CGVS p. 8). Uw vader en haar vader kenden elkaar dus al geruime tijd, en de verloving was dan ook al ruimschoots besproken voor het zover kwam. U verklaart dat er expliciet op voorhand besproken was wat de toekomstplannen waren, namelijk dat u uw vrouw in Europa zou vervoegen nadat ze afstudeerde ergens in 2019 of 2020 (CGVS p. 9). In het licht hiervan is het maar erg weinig waarschijnlijk dat uw vader plots na enkele jaren zou besluiten om u toch nog maar eens een tweede keer uit te huwen. Hij kende de vader van uw vrouw, hij wist wat de plannen na het huwelijk waren, en zou geweten moeten hebben dat ze achteraf ook niet zouden toegeven op het vlak van de opleiding van hun dochter, zeker daar het ging om een vrouw die in Europa opgegroeid was, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 13). Laat staan dat ze haar naar Pakistan zouden sturen om huisvrouw te worden terwijl ze over de toch wel gegeerde Europese verblijfsvergunning beschikte. Bovendien kan u ook geen duidelijke reden aanstippen waarom uw vader achteraf van gedachte zou veranderen en u zodoende in het ongeluk zou storten (CGSV p. 19). Deze plotse demarche van uw vader is om al deze redenen maar weinig aannemelijk. Bovendien, als u van uw eerste vrouw zou scheiden, zou u net zo zeer haar familie oneer aandoen, maar hierop gewezen kan u enkel herhalen dat u niet weet waarom uw vader van gedachte veranderd zou zijn (CGVS p. 19).

Hier komt bij dat ook de verloving tussen u en uw “tweede” verloofde maar weinig aannemelijk lijkt. Het was geweten dat u reeds gehuwd was, waardoor de nieuwe verloofde ofwel een tweede vrouw zou worden of zou moeten trouwen met iemand die al eens gescheiden was, beide zaken die uw “waarde” als huwelijkspartner voor haar sterk verminderen, waar u ook op gewezen werd (CGSV p. 10, 11, 20). U verklaarde tevens dat u slechts negen jaar naar school bent gegaan, en werkte als arbeider in de wegenbouw (CGVS p. 9), ook niet meteen erg prestigieus. Anderzijds verklaart u evenwel dat uw “tweede” verloofde een meisje zou zijn uit een rijke en heel invloedrijke familie (CGVS p. 20). Er op gewezen dat deze zaken maar moeilijk verenigbaar lijken, speculeert u dat ze mogelijk gemotiveerd waren omdat ze uw familie al lang kenden en dichtbij woonden (CGVS p. 20), een weinig overtuigende uitleg. Als ze u al dreigen te vermoorden louter omdat de “waarde” van hun dochter zou verminderen als u de verloving liet afspringen, kan verwacht worden dat ze op voorhand toch al wel belang hechten aan de prestige van potentiële partners.

Hier komt nog bij dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van deze voorgehouden tweede verloving, noch van de strubbelingen daaromtrent in de Jirga edm. (CGVS p. 13). Hierdoor kan enkel afgegaan worden op uw maar weinig aannemelijk verklaringen.

De logica van de bedreigingen die tegen u gemaakt zijn is ook ver zoek. U verklaart dat uw vader de andere familie had voorgelogen door te stellen dat u al gescheiden was van uw vrouw, maar dat tijdens

de Jirga aan het licht kwam dat dit helemaal niet waar was en hij moest toegeven dat hij hierover tegen iedereen gelogen had (CGSV p. 10, 11). Maar hierop zou de familie van de tweede verloofde u alle schuld in de schoenen hebben geschoven en beginnen dreigen u te vermoorden, terwijl u nergens schuld aan had; uw vader had gelogen en moest dit in het openbaar toegeven, en de andere familie was al te goedgelovig ingegaan op zijn eerdere verklaringen. Er op gewezen dat het vreemd is dat ze de schuld op u zouden leggen, kan u enkel verwijzen naar de Pashtouncultuur (CGVS p. 11), wat een al te gemakkelijk excuus lijkt om dit gebrek aan logica te rechtvaardigen.

U beroept zich trouwens een aantal keer op de Pashtouncultuur om zonderlinge zaken in uw relaas te rechtvaardigen, zonder dit op enige manier te staven: dat uw vader na enkele jaren u plots zonder duidelijke aanleiding opnieuw zou willen uithuwelijken, dat men u zou willen doden louter omwille van een afgesprongen verloving, en dat men dit zou willen doen ondanks dat uw vader hier alle schuld voor trof en dit ook gekend was. Dit is allemaal maar weinig aannemelijk, en niet van dien aard dat het een geponde vrees voor vervolging kan staven.”

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal een gebrek aan inzicht vertoont in de Pashtouncultuur door zijn vluchtrelaas als “zonderlinge” gebeurtenissen te bestempelen en meent dat de redenering van het CGVS een interpretatie is van de feiten en geen “objectief feit”. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich opnieuw poogt te verschuilen achter de “Pashtouncultuur” die hij geenszins op objectieve wijze staft. Hiermee weerlegt noch ontkracht hij de diverse ongeloofwaardigheden uit zijn vluchtrelaas. In dit verband wordt er nog op gewezen dat de commissaris-generaal zich *in casu* bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of andere interpretatie zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen om zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien zijn vluchtrelaas afwijkt van wat redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, moet verzoeker *in concreto* uiteenzetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan wat normaliter kan worden verwacht, temeer wanneer hij zijn relaas niet aantoot met bewijskrachtige stukken. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

Verzoeker voert voorts aan dat het niet correct is om te stellen dat zijn vader “plots na enkele jaren” van gedacht is veranderd omdat dit reeds een contradictie inhoudt, dat het mogelijk is dat zijn vader na een tijd van gedacht is veranderd en dat de relatie met zijn vaders vriend (verzoekers schoonvader) ook veranderde omdat die geen oren had naar het voorstel om zijn dochter uiteindelijk toch naar Pakistan te sturen om daar huisvrouw te worden. De Raad acht het echter wel degelijk ongeloofwaardig dat verzoekers vader, die reeds voor de voltrekking van het huwelijk op de hoogte was van het feit dat verzoekers echtgenote nog in Nederland studeerde en dat haar vader had geopperd dat verzoeker na haar studies naar Nederland kon komen en die hiertegen geen protest zou hebben gevoerd (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), ruim na de voltrekking van het huwelijk van gedachten zou veranderen en eisen zou stellen waarvan hij bij voorbaat zou weten dat deze niet zouden worden ingewilligd door (de familie van) verzoekers echtgenote. Dit klemt des te meer daar verzoekers verklaringen over de periode waarop hij door zijn vader werd uitgehuwelijkt aan een andere vrouw, erg vaag zijn en verder bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden verloving met zijn “tweede” verloofde. Gevraagd wanneer zijn vader hem uithuwelijkte, antwoordde verzoeker eerst: “Dat was twee maanden, er was een dispuut tussen mijn vader en schoonvader”. Gepeild of hij dan twee maanden na de voltrekking van het huwelijk bedoelde, stelde verzoeker dat hij al even getrouwd was en dat het “drie of vier jaar later” was. Ter bevestiging gevraagd of het drie of vier jaar na het huwelijk was, antwoordde verzoeker vaag “Ja zoiets. Of twee drie” (*ibid.*, p. 11-12).

Met de argumentatie dat het niet meer belangrijk was of er door de scheiding oneer werd aangedaan aan de eerste schoonfamilie omwille van de bekoelde relatie, slaagt verzoeker er evenmin in om de pertinente vaststellingen en overwegingen daarover in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Er wordt immers op gewezen dat – daargelaten de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verloving met een tweede vrouw – geen geloof kan worden gehecht aan de plotse ommeswaai van verzoekers vader ten aanzien van verzoekers eerste huwelijk, wat verzoeker naar voor schuift als reden voor de ‘bekoelde’ relatie tussen zijn vader en schoonvader, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat een eerkwestie niet meer “belangrijk” zou zijn ten aanzien van de familie van zijn echtgenote.

Wat de bedreigingen aan zijn adres betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal een Westerse beoordeling doorvoert. Hij licht dit in het verzoekschrift als volgt toe:

“in de pashtouncultuur is het feit dat verzoeker een eigen mening had en hieraan trouw bleef al een ernstige inbreuk én dus heeft hij wel degelijk schuld, en niet in de eerste plaats de vader; hij nam een standpunt in, in de Jirga, én mocht ervan uitgaan dat zijn zoon dat zou volgen, en er zou geen vuiltje aan de lucht zijn.”

De Raad merkt op dat verzoeker met deze argumentatie in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan bezwaarlijk een dienstige argumentatie worden geacht waarmee verzoeker de voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht plaatst.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog (ten overvloede) het volgende opgemerkt:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u maar vreemde verklaringen aflegt over de reden waarom u in België internationale bescherming verzocht. U kwam naar Europa om hier bij uw vrouw te zijn, die momenteel in Nederland woont. U gaf evenwel aan dat het niet mogelijk was om een gezinshereniging te doen, omdat ze nog studeerde en geen eigen inkomen had (CGVS p. 6). Nochtans staat dit niet in de weg dat u een verzoek om internationale bescherming zou doen in Nederland, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 6). Uiteindelijk verklaart u dat u naar België kwam omdat uw vrouw hier in de toekomst eventueel werk zou willen zoeken, in plaats van in Nederland (CGVS p. 15). Dit klinkt maar ver gezocht.”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanduidt dat het inderdaad zo is dat zijn echtgenote over een verblijfstitel in Nederland beschikt, maar dat hij heeft kunnen uitleggen waarom het niet mogelijk is om aan gezinshereniging te doen en zij na haar studies niet in Nederland wenst te blijven, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen. Hiermee brengt hij echter geen valabel argument aan om te verduidelijken waarom hij in België en niet in Nederland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten kunnen de ongeloofwaardig geachte verklaringen over de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming niet herstellen. Zijn identiteitskaart en geboorteakte tonen, daargelaten de vaststelling dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat corruptie en documentenfraude een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Pakistaanse documenten waardoor hieraan slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend, hoogstens verzoekers nationaliteit, identiteit en herkomst aan, dewelke op zich niet worden betwist. Hieruit kan echter niet blijken wat verzoekers eventuele eerdere plaatsen van verblijf waren en wat zijn reisweg betrof. Evenmin houden zij een bewijs in van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging. Het paspoort en de identiteitskaart van verzoekers echtgenote, de documenten van de Nederlandse Burgerlijke Stand en de Pakistaanse huwelijksakte tonen verder slechts de nationaliteit, identiteit en herkomst van verzoekers echtgenote aan, alsook het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote, wat op zich niet wordt betwist. Deze stukken tonen evenwel niet aan dat verzoeker een “tweede” verloofde zou hebben gehad, laat staan dat hij problemen zou kennen met de familie van deze inmiddels “ex-verloofde”. Met betrekking tot de foto van één bladzijde van verzoekers paspoort kan dienstig worden verwezen naar wat hierover hoger reeds werd uiteengezet. Nog daargelaten dat de door verzoeker voorgelegde foto, die zijn rug lijkt af te beelden, een kopie betreft, biedt deze alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, wat overigens niet wordt toegelicht. Mochten hier al verwondingen of littekens op zichtbaar zijn en mocht dit daadwerkelijk verzoekers rug betreffen, dan nog moet worden vastgesteld dat uit de foto niet kan worden afgeleid wat de oorzaak is van deze verwondingen/littekens. Uit het door verzoeker neergelegde ‘medisch document’ kan slechts blijken dat verzoeker op 29 oktober 2019 en 4 december 2019 op consultatie is gegaan bij een psycholoog en dat er een volgende afspraak werd vastgelegd op 9 januari 2020. Zoals hoger reeds werd opgemerkt, kan hieruit niet blijken dat verzoekers psychologische problemen hem zouden belemmeren in het uiteenzetten van zijn vluchtmotieven of hem ervan zouden weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Dat een medisch attest “niet zomaar uit de lucht” valt en een bevestiging kan vormen van vervolgingsfeiten, betekent nog niet dat het attest *in casu* ook daadwerkelijk een bevestiging vormt van de aangevoerde vervolgingsfeiten. Hoe dan ook wordt erop gewezen dat een psycholoog slechts vaststellingen kan doen over de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Ten overvloede wordt nog herhaald dat (psycho-)medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in

artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing nog gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal

aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN